

Marxa Estatal contra les Violències Masclistes

7 de novembre Madrid

Sandra Serra,
secretària de l'Àrea de la Dona de l'STEI

El desembre de 2014, a València es va proposar la idea de fer una manifestació, a l'àmbit estatal, en contra de les violències masclistes. A aquesta iniciativa es van anar sumant associacions feministes de tot l'Estat, en primer lloc, a través de comunicacions virtuals (correus electrònics, xarxes socials...) i, finalment, en una reunió presencial que va tenir lloc el 28 de febrer de Madrid.

Aquesta reunió va ser la primera de moltes, i d'elles sorgiren els acords que propiciaren que la manifestació del 7 de novembre fos tot un èxit. Es crearen comissions encarregades de coordinar les diferents tasques organitzatives: comunicació, logística, manifest, adhesions...

A Mallorca, es va crear la plataforma Feministes de Mallorca (#7NMallorca) en la qual participaren associacions feministes de molts indrets de l'illa. La seva finalitat era, per una banda, coordinar accions prèvies de conscienciació contra tots els tipus de violències masclistes (com la taula informativa que va tenir lloc dissabte 24 d'octubre, a la Plaça d'Espanya de Palma, amb la representació de la performan-

ce "*Sabates Vermelles*", on cada parell de sabates representava l'absència de les víctimes; o la campanya de sensibilització #7NJOHIVAIG); i, per una altra, formar un sol grup de persones que representàs Mallorca, d'acord amb les directrius de la coordinadora 7N estatal i amb una pancarta amb el lema "*No ens morim, ens maten*".

Però com no totes les persones que volien manifestar-se tenien la possibilitat d'anar a Madrid, es va convocar a Palma una manifestació el mateix dia i a la mateixa hora, el

7 de novembre a les 12.00, que partia de Plaça d'Espanya i arribava fins al Passeig del Born, amb el mateix manifest que l'estatal i amb el mateix lema a la pancarta que les Feministes de Mallorca presents a Madrid.

Hem estat gotes d'aigua dins una pluja feminista

Els companys i companyes dels diferents sectors del sindicat STEI participaren a contra les Violències Masclistes de Madrid, com a part dels STES, i a la de Palma, per denunciar que les violències masclistes suposen la manifestació més violenta de la desigualtat de gènere i representen la més greu violació dels drets humans de les dones que pateix la nostra societat.

A Madrid, es van congrega més de mig milió de persones. El Passeig del Prado estava ple, de gom a gom; per allà on es passejés la mirada

tot eren persones amb indumentària negra i violeta que portaven pancartes o banderes amb lemes a favor de l'empoderament de les dones i en contra de les violències masclistes. Va ser tan gran l'afluència de gent que la manifestació va partir una hora més tard del previst. A la capçalera hi anaven les associacions feministes i, a darrere, les organitzacions sindicals o de partits polítics

que els donaven suport. El recorregut començava al Ministeri de Sanitat (Passeig del Prado), passant per Cibeles, Gran Via, Callao i finalitzava a Plaça d'Espanya, on estava situat el cadafal i es va llegir el manifest. La nostra companya de l'STEPV, Macu Gimeno, va ser una de les encarregades de fer-ho.

Paral·lelament, a la manifestació de Palma, també hi va

haver molt bona participació. Centenars de persones van recórrer els carrers de la ciutat i es manifestaren per aconseguir un món més just, igualitari i lliure de violències masclistes.

La delegació del sindicat STEI a Madrid va arribar el vespre del dia abans i fou testimoni de com les principals esculptures i edificis de Madrid, i l'Ajuntament, entre d'altres, s'il·luminaren de color lila. Pels carrers passejaven grups de persones amb banderes violetes, escalfant motors pel gran esdeveniment de l'endemà. A Plaça del Sol feia dies que un grup feminista, "Velaluz", estava en vaga de fam i tenia una instal·lació exposada, fulls amb cares sense trets que representaven les víctimes de violències masclistes, quasi 50 dones en aquell moment, acompanyats de les "sabates vermelles".

El dia de la manifestació, una vegada arribats al lloc de trobada amb la resta dels companys i de les companyes de la Confederació, vàrem ser convidats a portar la pancarta confederal, amb el lema:

“En lluita contra les violències masclistes”, i vàrem compartir espai i consignes amb la gent responsable de les secretaries d’Igualtat dels altres territoris: **“CONTRA LES VIOLÈNCIES MASCLISTES, DEFENSA FEMINISTA”; “ELS DRETS DE LES DONES SÓN DRETS HUMANS”; “CAP AGRESSIÓ SENSE RESPOSTA”...**

Hem estat gotes d’aigua dins una pluja feminista, molt necessària per a aquesta terra àrida per culpa del patriarcat. Esperem que aquesta gran gesta, que ha aconseguit reunir més de 500.000 persones, no quedi en sac buit, i que el Govern i les institucions pertinents prenguin les mesures necessàries perquè les violències masclistes siguin

totalment eradicades, i visquem a una societat lliure. Volem un canvi i no ens

aturarem fins a aconseguir-lo, perquè homes i dones som iguals, així que prou de dife-

rències estructurals entre homes i dones; de masclisme, de desigualtats, d’assassinats...

“ENS VOLEM VIVES. JA N’HI HA PROU!”

El manifest 7N exigia el compliment de les següents reivindicacions:

- Que la lluita contra el terrorisme masclista sigui una qüestió d’estat.
- Que es desenvolupi i s’implementi el Conveni d’Istanbul i el compliment de les recomanacions, i es reformi la Llei 1/2004 perquè estiguin reflectides totes les formes de violència contra les dones.
- Que tota la societat i les seves organitzacions i institucions es comprometin en aquesta lluita.
- Que la lluita i els recursos incloguin tant la violència que exerceix la parella o l’exparella com les agressions sexuals, l’assetjament sexual en l’àmbit laboral, el tràfic de blanques amb finalitats d’explotació sexual i laboral de dones i nines i totes les violències masclistes.
- Que totes les instàncies de Govern es comprometin realment en la prevenció i l’eradicació de les violències masclistes, així com en l’assistència i la reparació de totes les dones en situació de violència, independentment de la situació administrativa en què es trobin les dones.
- Que l’accent es posi en la protecció de les afectades, que es facilitin diferents sortides que impliquin una veritable recuperació vital, econòmica i social d’elles, així com dels fills i filles.
- Que la prevenció sigui una política prioritària, que inclogui un sistema coeducatiu en tots els cicles, la formació específica per a tot el personal professional que intervé en els processos, els mitjans de comunicació, la producció cultural i la societat civil en la lluita contra les violències masclistes.
- Que els mitjans de comunicació es comprometin a fer un tractament adequat de les diferents violències masclistes, i visibilitzar-les, que s’eviti el sensacionalisme morbós en el tractament i l’ús d’un llenguatge i unes imatges no sexistes.
- L’eliminació de la custòdia compartida imposada i el règim de visites als menors dels maltractadors condemnats. La retirada i no cessió de la pàtria potestat als maltractadors. ■